

Keskiviikkona 22. toukokuuta

KELLO 21.21

Meri on peilityyni, auringonlaskun värit heijastuvat sen pinnasta. Ummistan silmäni ja kuvittelen, kuinka taivaanrannan valo virtaa sisälleni hengitysilman myötä. Seison liikkumatta, yritän pidentää hetkeä ja olla ajattelematta mitään muuta kuin levollista maisemaa edessäni. Voisinpa jäädä tähän.

Jostain lähisaarien takaa erottuu kuitenkin moottoriveneen ääni. Vene lähestyy, kuulostaa vain kasvattavan nopeuttaan, ja muutaman sekunnin päästä näenkin metallinhoitoisen hahmon putkahtavan esiin edessä olevan saaren vasemmalta puolelta. Se kaartaa suoraan kohti, mutta kääntyy lopulta niemenkärjen taakse näkymättömiin. Hetken päästä ääni vaimenee kuin veitsellä leikaten. Rauha on palannut, ja mustarastaiden huilumainen laulu täyttää maiseman.

Suljen jälleen silmät ja yritän vangita ulkomaailman levollisuuden sisääni, mutta hetki on auttamattomasti ohi. Vilkaisen rannettani. Kello on muutaman minuutin päästä puoli kymmenen. On aika tarkistaa, että lapset ovat mökeissään. Laituri narahtelee ja saa vedenpinnan väreilemään, kun jätän auringonlaskun ja meren rauhoittavan tyyneyden taakseni.

Tuulikin luokan leirikoulun kolmas päivä on päättymässä. Ylihuomenna lähtisimme Paraisilta kotiin, ja edessä olisi viimeinen kouluviikko ennen kesälomaa. Syksyllä Tuulikki siirtyisi yläkouluun toiselle puolen kaupunkia ja hänen luokkansa hajoaisi. Luultavasti se saa minut paljon haikeammaksi kuin hänet, sillä Tuulikki on aina ollut paljon minua valmiimpi muutoksiin. Tarraudun entiseen ja pelkään uuden tuovan mukanaan jotain pahaa. Tuulikki taas tietää, että elämässä tarvitaan muutoksia, että muutos on tärkeämpää kuin pysyvyys. Minusta on tullut ärsyttävä, vanhoja aikoja ylistävä keski-ikäinen, tajuan sen itsekin.

Sora rasahtelee askelten alla, kun nousen rannalta kohti leirikeskuksen rakennuksia. Ilta hämärtyy nyt melkein silmissä. Piha-valot ovat syttyneet, mutta lamput ovat vielä himmeitä.

Punaiseen juoksutakkiin pukeutunut hahmo ilmaantuu näkyviin urheiluhallin nurkan takaa. ”Tarkistatko sä saunarannan puoleiset mökit?” Johanna kysyy. ”Mä ottaisin nämä lähimmät, niin pääsen vuorollani ihastelemaan auringonlaskua.” Hänen katseensa on kiinnittynyt näkymään selkäni takana. ”Tästähän saa täydellisiä kuvia Instaan.”

”Sopii”, vastaan nauraen. ”Onkin kyllä harvinaisen upea ilta, se tietää kai huonoa säätä huomiseksi.” Johanna on Tuulikin luokalla olevan Kassandran äiti, huumorintajuinen, älykäs ja ällistytävän energinen tapaus, joka epäilemättä on nytkin palannut vähintään kahdenkymmenen kilometrin lenkiltä. Cassandra tuli Tuulikin luokalle syksyllä, kun hänen perheensä muutti Suomeen ilmeisesti Yhdysvalloista. En tiedä heistä juuri mitään, mutta se pelkoni, että leirikoulussa olisi aikuisten näkökulmasta puuduttavan tylsää, osoittautui Johannan läsnäolon myötä turhaksi. Jään hetkeksi katselemaan hänen lyhyttä ja jäntevän hoikkaa hahmoaan, vaalean poninhännän määrätietoista heilumista, mutta käännyn sitten jatkamaan matkaani. Liikuntahallin jälkeen ohitan grilli-

katoksen ja pienen puuvajan, jonka takaa soraväylä alkaa laskeutua kohti alueen toista rantaa. Leirikeskus sijaitsee kapealla niemellä, joten aluetta rajaa meri kolmesta ilmansuunnasta.

Tällä puolella niemeä on jo melkein pimeää. Vesi pilkottaa tummana rantakoivikon lomasta, ja olen kuulevinani jälleen moottoriveneen äänen, tällä kertaa paljon kauempaa. Rannassa kukkivat tuomet tuoksuvat voimakkaasti. Tunnelmassa on jotain taianomaista.

Koputan ensimmäisen mökin ovelle. Kukaan ei vastaa, joten avaan oven, astun tuulikaappiin ja sytytän valon. ”Tupatarkastus”, sanon ja raotan sisäovea. Huoneessa on hämärää, niin kuin kuuluukin. ”Onko täällä kaikki hyvin?”

”Joo”, kuuluu vaimea äännähdys toisen kerrossängyn yläpedistä. Valokiila paljastaa, että jokaisessa neljästä vuoteesta on joku peiton alla. Huoneessa haistaa likaisilta urheiluvaatteilta ja irtokarkeilta. ”Hyvää yötä sitten”, sanon. ”Nähdään huomenna aamupalalla.” Lapset mutisevat vastauksensa, ja vedän oven kiinni.

Seuraavaan mökkiin on majoitettu Tuulikki kahden ystävänsä kanssa. Koputan oveen. Hätkähdän, kun ovi työnnetään heti auki.

Tuulikki seisoo yöpuvussaan oven edessä. ”Ai”, hän sanoo ja katsoo minua kuin aavetta. Silmät loistavat suurina, ilmeessä on jotain kiihtynyttä. ”Luulin sua Isabellaksi.”

”Missä Isabella sitten on?” kysyn hämmästyneenä. ”Tähän aikaan kaikkien pitäisi olla mökeissään.”

Katsahdan taakseni, en näe ketään pihamaalla. Tuulikki väistää ovensuusta, joten pujahdan sisälle. Kattolamppu päällä, ja tuvan kolmas asukki, Senja, istuu pyjamassa alavuoteella. Hänkin näyttää jotenkin säikähtäneeltä, ja katse kääntyy nopeasti pois minusta.

”Siis mihin Isabella oikein meni?” kysyn. Tähän saakka oppilaat ovat totelleet illan rauhoittumissääntöä varsin hyvin, ja vaikka

he ovat jo pikemminkin teinejä kuin lapsia, kaikki on sujunut yhteisymmärryksessä. Itse olin sen ikäisenä erittäin paljon hankalampi, mutta toisaalta vanhempani olivat kuolleet vain pari vuotta aiemmin ja asuin Kristiinan kanssa nuorisokylässä.

”Ei me tiedetä”, Tuulikki vastaa nopeasti. Liian nopeasti.

”Ette tiedä?” toistan. ”Milloin se lähti? Sanoiko se mitään?”

”Ei”, Tuulikki vastaa. ”Se vain lähti käymään jossain.”

”Se sanoi, että sen pitää hoitaa yks juttu”, Senja puuttuu puheeseen. Hän on nostanut jalkansa lattialta ja kietonut käsivartensa niiden ympärille. ”Se lähti ehkä puoli tuntia sitten. Tai ei siitä varmaan niin kauan ole.”

Vilkaisen murhaavasti Tuulikkia. Tyttö yrittää selvästi pelastaa pulassa olevan kaverinsa vaikenemalla kaikesta. Tuulikki ja Isabella ovat olleet hyviä ystäviä siitä saakka, kun muutimme kaupunkiin hieman yllättäen, ja olin silloin tavattoman tyytyväinen, ettei Tuulikin tarvinnut olla yksin ja käydä läpi sitä ikävää vaihetta, jossa uutta tulijaa koetellaan ja tarkkaillaan ennen kuin hän kelpaa kenenkään seuraan.

”Se tulee varmaan ihan kohta”, Tuulikki sanoo, mutta äänensävy on kaikkea muuta kuin vakuuttava. Hän vilkaisee puhelinta.

”Onko Isabellalla kännykkä mukana? Soitapa sen numeroon”, sanon tyttärelleni ja ojennan vaativasti käteni. Tuulikki näyttää ärtyneeltä, mutta tekee työtä käskettyä.

Linja tuuttaa kuin puhelin olisi pois päältä. Ehkä Isabella pitää tahallaan puhelinta suljettuna. Päätän käydä tarkistamassa nopeasti loput tuvat. Ehkä tyttö löytyy jostain niistä. Käsken Tuulikin soittaa heti, jos Isabellasta kuuluu jotain, ja poistun sitten ulos.

Menee hetki, että silmäni tottuvat hämärään. Pihalla ei edelleenkaan näy ketään. Kiiruhdan seuraavalle mökille ja astun sisään koputtamatta.

”Ketkä kaikki on täällä?” kysyn ja sytytän kattolampun. Kolme poikaa nousee pelästyneen oloisena istumaan peittojen alta. Silmäluomet puristuvat kiinni äkillisen valon ärsyttäminä. ”Oletteko nähneet Isabellaa?” kysyn ennen kuin he ehtivät sanoa mitään.

”Ei olla”, Aatu vastaa hämmentyneenä. ”Tai siis iltapalalla viimeksi. Eikö sitä löydy?”

”On vähän myöhässä nukkumaanmenosta”, tyydyn vastamaan, sillä en halua huolestuttaa oppilaita. Luultavasti jo Isabel lan puuttumisesta kertominen on virhe. Puhelimia ei saa käyttää öisin, mutta epäilemättä joku mökin pojista käynnistää kiellosta huolimatta huhumyllyn luokan sisäisessä Snapchat-ketjussa tai mitä kanavaa he nyt keskenään käyttävätkään.

Seuraavassakin mökissä kaikki ovat paikalla, eikä kukaan heistäkään tiedä Isabel lan menemisistä. Palaan Tuulikin mökille. Ulkona on aavemaisen hiljaista, lintujen laulukin on vaimentunut. Minua palettaa. Kiskaisen oven auki ja toivon näkeväni Isabel lan.

Tuulikki ja Senja istuvat niillä sijoillaan, johon jäivätkin. ”Ei mitään ei ole kuulunut?” varmistan. He pudistelevat päätään. Vilkaisen kelloa. Se on nyt varttia vaille kymmenen. Istahdan vapaalle tuolille pienen pöydän ääreen.

”Kertokaa nyt vielä kaikki”, sanon ja katselen samalla ympärilleni. Isabel lan sänky on pedattu, ja huone on muutenkin varsin siisti edelliseen mökkiin verrattuna. ”Mitä asiaa se meni hoitamaan? Menikö se soittamaan jollekin?”

”Ei se oikeasti sanonut”, Tuulikki vastaa turhautuneen terävästi. Katse hakeutuu jälleen puhelimen näytölle. Hän on kietonut käsivarret toistensa ympärille, ja huomaa, että hän vapisee hie man. Ehkä hän on kuitenkin enemmän pelästynyt kuin ärtynyt, mutta se voi johtua vain minusta ja hätäilystäni. Katsahdan Senjaan lisätietojen toivossa, mutta tyttö vain nyökkää vahvistukseksi,

näprää hermostuneena pitkien hiustensa latvoja. Tuijotan häntä sen verran kauan, että hän saa suunsa auki. ”Se oli sängyllään puhelimen kanssa. Niin kuin mä ja Tuulikki. Sitten se vaan äkkiä nousi, laittoi kengät ja sanoi, että se käy hoitamassa yhden asian ja tulee kohta takaisin. Ei se sanonut mitään muuta.”

”Kai teillä on jotain arvauksia, mihin se oli menossa?”

Senja vilkaisee Tuulikkia ennen kuin vastaa. Ele kiinnittää huomioni. Tuntuu kuin Senja joutuisi miettimään tyttäreni reaktiota. ”Mä ajattelin vaan, että se menee käymään jossain toisessa mökissä. Vaikka puhumassa Ronjan kanssa. Ei se ollut mikään big deal, en mä ajatellut mitään erityistä.”

Tuulikki nyökkää ja vaihtaa hieman asentoa. Hän on puristanut käsivarsiaan niin lujasti yhteen, että niissä on valkoiset jäljet.

Nousen tuolilta. ”Mä lähden nyt etsimään sitä ja puhumaan muille valvojille. Te pysytte täällä, ette tosiaankaan lähde mihinkään. Ja jos Isabella tulee tänne itsekseen, soitatte mulle tai jollekin muulle valvojalle. Onko selvä?”

He nyökkäävät, eikä kumpikaan liikahta paikaltaan. Silmät seuraavat suurina, kun suljen oven ja lähen ulos.

Niemelle on jo työntymässä sumua mereltä, kun kiiruhdan pihan poikki kohti päärakennusta. Pysähdyn hetkeksi, tasaan hengitystä ja katselen ympärilleni. Kuulen taas mustarastaat, mutta muuten on hiljaista. Ulkovalot ovat nyt kirkastuneet ja hämärä tiivistynyt, ja ainoa ikkuna, jonka takaa erottuu valoa, on päärakennuksen alakerrassa. Mieleni tekisi huutaa Isabellaa, mutta on ehkä parempi kertoa ensin muille hänen poissaolostaan kuin alkaa etsiä häntä yksin. En ole varma, kuinka huolissaan pitäisi olla. Ehkä pitäisi olla vain vihainen siitä, että sääntöjä on rikottu. Oli kai selvää, että niin tulee leirikoulussa käymään väkisinkin. Juoksen päärakennukselle ja kiskaisen raskaan oven auki.

Johanna, luokanvalvoja Piia sekä Vernerin isä Matti istuvat television ääressä ruokalan nurkassa ja juovat vaitonaisina teetä. Amerikkalainen tosi-tv-ohjelma täyttää ruudun. Johanna kääntyy katsomaan, kun harpon heitä kohti pöytien lomasta, ja nousee saman tien nojatuolistaan. Poikkeustilanne loistaa ilmeisesti kasvoiltani.

”Isabella puuttuu”, sanon hengästyneenä. ”Se on ollut puoli tuntia poissa, ei vastaa puhelimeen eivätkä sen kämppäkaverit tiedä, missä se on. Johanna, oliko se sun mökeissä?”

”Isabella?” Piia keskeyttää minut ja nousee sohvalta. ”Sehän on maailman kiltein lapsi. Mitä ihmettä?” Ällistys paistaa kasvoilta,

kun hän kaivaa oman puhelimensa pusakan taskusta, vilkaisee minua neuvottoman oloisena mutta päättyy sitten ilmeisesti etsimään Isabellan numeron ja soittamaan tälle.

”Puhelin on kiinni”, hän sanoo sitten. ”Missä se tyttö voi muka olla?” Nuoren opettajan pasmat ovat sekaisin.

”Minä ja Eerika tarkistetaan ranta”, Johanna sanoo ja vetää samalla takkia ylleen. ”Täällä päärakennuksessa se ei ole, koska me oltaisiin nähty, jos se olisi tullut ovesta. Matti, tarkista sä urheilutalo ja sauna. Piia, sä voisit tarkistaa ensin parkkipaikan suunnan, mutta ota sitten auto ja aja tietä vähän matkaa eteenpäin. Jos Isabella onkin jostain syystä lähtenyt kävelemään.”

Olemme kaikki helpottuneita, että joku ottaa ohjat. ”Käytetään tähän kaksikymmentä minuuttia”, Johanna sanoo vielä. ”Jos joku löytää Isabellan, soittaa nopeasti mulle.”

Tajuan, etten tiedä, mitä hän tekee työkseen, vaikka itse ker-toilin hänelle uudesta työpaikastani viimeksi aamupalalla. Mutta mitä Johanna ikinä tekeekään, hän osaa organisoida ja panna muutkin toimimaan. Seuraan häntä tiiviisti, kun hän hölkkää kohti alueen lännenpuoleista rantaa. Olisi ehkä järkevämpää, että minä lähtisin suoraan niemen itäpuolelle, mutten halua tehdä niin. Johannakaan ei sitä ehdota. Ehkä pelkäämme samaa asiaa, rantavedessä kelluvaa nuoren tytön ruumista. Sellaista näkyä ei pidä joutua kokemaan yksin. Mutta miksi ihmeessä Isabella olisi edes mennyt veteen? En keksi mitään syytä siihen. Mieleeni palaa-vat kerrat vuosien takaa, jolloin otimme muutaman kerran Isabel-lan mukaan uimarannalle. Tuulikilla oli silloin jokin merkillinen pakkomielle veteen. Vuotta aiemmin hän oli ollut hukkua Jää-mereen, ja ehkä pakonomainen uimisen ja sukeltamisen opettelu oli hänen tapansa työstää trauma. Isabellalla ei sen sijaan ollut mitään merkillisiä tapoja, hän osasi uida hyvin mutta otti mie-luummin aurinkoa rannalla. Hän on aina vaikuttanut älykkäältä

ja rauhalliselta, ja olen tyytyväinen, että tyttärelläni on sellainen ystävä.

Laituri keinuu jalkojemme alla. Meri on edelleen tyyni, ja horisontissa kulkee kultainen juova, joka häivyttää meren ja taivaan rajan. Aurinko ei ehkä ole vielä kokonaan horisontin alapuolella mutta jää piiloon edessä olevan saaren taakse. Katselemme ympärillemme. Maailma on täynnä valoa ja varjoa, se on hiljainen ja pysähtynyt. Vain laiturin liikkeen synnyttämät renkaat kulkevat vedessä.

”Näetkö sä mitään?” Johanna kysyy hiljaa. ”En jälkeäkään”, vastaan. Vilkaissimme toisiamme. Johannan ilme on sekoitus epävarmuutta ja hämmennystä. Ilmeisesti hän näkee saman omilla kasvoillani, sillä ojentaa kätensä koskettaakseen olkapäätäni. ”Me löydetään se kyllä. Yritetään uskoa siihen.” Nyökkään.

Alamme edetä rantaa pitkin kohti niemenkärkeä. Kuljemme pienen hiekkarannan läpi, mutta heti sen jälkeen maasto muuttuu hankalakulkuiseksi ryteiköksi. Pensaat ja kuolleet kaislat tarrautuvat jalkoihin, koivunoksat osuvat kasvoille. Vedessä on suuria kivilohkareita, kaislikkoa, siitepölylautoja, oksanpätkiä, styroksinpaloja ja muuta aallokon kuljettamaa roskaa. On vaikea erottaa yksityiskohtia, sillä mitä pidemmälle kuljemme, sitä vähemmän auringon viimeiset säteet riittävät enää valaisemaan rantaa. Silmäilen kauemmas ulapalle, mutten näe vedenpinnalla mitään epäilyttävää. Kaukana ylhäällä lentää lentokone, mutta merellä en näe edes veneitä. Se tuntuu oudolta, melkein enteelliseltä.

Niemenkärjessä on pieni laituri, vanha ja käyttämättömän oloinen, ja tarkistamme sen huolellisesti joka puolelta. Sitten edessä on taas ryteikköä, pieni osuus jyrkkää kalliota, ja lopulta tulemme saunarantaan. Mökit häämöttävät ylempänä rinteessä. Näen jonkun vilahdavan niiden takana ja sydämeni ehtii jo hypähtää helpotuksesta, mutta tunnistan hahmon Matiksi. Koska hänestä ja Piiasta ei ole kuulunut mitään, hekään eivät siis ole löytäneet Isabellaa.

Oikeastaan alan olla todella huolissani nyt. Nostan hihaa pois kellon päältä. Olemme käyttäneet rannan tarkistamiseen viisi-toista minuuttia. Johanna vilkaisee minua ja sitten omaa älykelloaan. ”Mä soitan nyt poliisille”, hän sanoo. Katse on totinen.

Juuri, kun hätäkeskuksesta vastataan ja Johanna alkaa kertoa asiaansa, pihalla alkaa tapahtua. Katselen hämmentyneenä ylös rinteeseen. Oppilaat tulevat ulos mökeistään, heillä on ulkovaatteet päällä ja muutamalla taskulamppu kädessään. Lähden heitä kohti.

”Mitä ihmettä te teette? Teidän pitää pysyä tuvissanne!” huudahdan lähimmille, mutta kukaan ei noteeraa minua. Tuulikki ja Senja ovat matkalla kohti päärakennusta, ja lähden heidän peräänsä. Katsahdan taakseni: Johanna puhuu puhelimessa ja katselee samalla tapahtumia. Hän viittoaa vapaalla kädellä Kassandralle, joka on mukana kolmen tytön ryhmässä ja ilmeisesti matkalla kohti vastarannan laituria, yrittää komentaa tätä takaisin sisälle, mutta kukaan ei aio totella meitä.

”Ei me voida nukkua, kun Isabella on kadonnut”, Tuulikki lähes sähähtää, kun saan hänet kiinni ja tartun hänen hihaansa. ”Se pitää löytää, ja me autetaan etsimisessä.”

”Se on aikuisten hommaa”, sanon.

”Teitä on niin vähän”, Senja puuttuu keskusteluun. ”Kun etsitään yhdessä, meitä on paljon enemmän. Voidaan haravoida koko alue.”

Tytön sanat murtavat jotain sisälläni. Kurkussani on outo tunne. En vastaa hänelle, vaan katselen ympärilläni. Oppilaat ovat nyt täyttäneet koko pihan. He kulkevat hitaasti eteenpäin pareittain tai pienissä ryhmissä, joillain on taskulamppu ja monella puhelin valaisimena käsissään.

Johanna juoksee minut kiinni. ”Poliisi tulee. Mutta tänne on matkaa, siinä kestää. Luultavasti myös merivartiosto tulee.” Hän katselee huolestuneena pihan täyttäneitä lapsia. ”Onkohan tämä järkevää?”

Matti näkee meidät päärakennuksen eteisaulan ikkunasta ja tulee ovelle vastaan. Pujahdamme sisään. Piia seisoo naulakoiden edessä, hän on kietonut käsivarret ympärilleen ja näyttää järkyt-
tyneeltä. Käsken Tuulikin odottaa oven vierellä.

”Ilmeisesti mitään ei löytynyt?” kysyn. ”Johanna soitti jo hätä-
keskukseen.”

Kumpikin pudistelee päätään. Piia näyttää olevan puhkeamai-
sillaan itkuun – tämän täytyy olla hänelle hyvin vaikeaa. Tuulikin
luokka on hänen ensimmäinen valvontaluokkansa. ”Ei jälkeä-
kään”, Matti sanoo. ”Mutta eihän täältä pääse kovin helposti pois.
Joko tietä pitkin tai sitten metsien ja kallioiden kautta, mikä ei ole
kovin nopeaa. Tai sitten vesitse.”

Sen sanottuaan hän vaikenee äkisti, tajuaa vasta nyt sen ilmei-
simmän, mitä minä ja Johanna jouduimme miettimään koko ajan
oman etsintäretkemme ajan. Yleensä ihmisten katoamiset rannan
tuntumassa selittyvät sillä, että he ovat hukkuneet. Tavalla tai toi-
sella kadonneet ihmiset päätyvät veden varaan, mutta ruumiin
löytymisessä voi mennä aikaa.

”Merivartiosto on tulossa poliisin lisäksi”, sanon, vaikka se ei
missään nimessä kevennä tunnelmaa.

”Meillä on nyt tämä toinenkin ongelma”, Johanna huomauttaa
ovensuusta. ”Lapset ovat pihalla vaeltelemassa sinne tänne. Var-
maan osa on jo rannalla eri puolella niemeä. Ettei vain tapahtuisi
enää mitään muuta odottamatonta. Mä voisin lähteä valvomaan
niitä ja odottamaan samalla poliiseja.”

Matti poistuu hänen vanavedessään, ja käännyn itsekin kohti
ovea. Vilkaisen vielä Piiaa. ”Mun täytyy soittaa Isabellan äidille”,
hän saa sanottua hiljaa ja painaa sitten kämmenet kasvoilleen.
Käännyn pois ja pidättelen kyyneleitäni.

Merivartioston partiovene ilmestyy näkyviin saarten välistä samalla hetkellä, kun huomaa lähestyvän poliisiauton vilkkuvalojen puhkovan pimeyttä leirikeskukselle johtavalla tiellä. Olen seissyt uimarannalle viettävällä rinteellä ja katsellut merta, mutta kiiruhdan nyt takaisin sisäpihalle. Vain yksi poliisiauto, ajattelen pettyneenä.

Lapset ovat haravoineet koko niemen ja istuvat tiiviinä ryhmänä grillikatoksessa ja sen ympärillä. Piia seisoo heidän vierellään ja näyttää siltä, ettei uskalla päästää enää yhtäkään silmistään. Omakin katseeni käy Tuulikissa muutaman minuutin välein aivan kuin pelkäisin, että hän haihtuu yöilmaan. Pihavalot luovat ympärilleen lämpimänkeltaisia läikkiä, horisontissa on edelleen aavistus valoa, mutta muuten pimeys on tullut, yö saapunut. Poliisiauton vilkkuvat valot halkovat sitä aavemaisesti, nostavat hämärän keskeltä esiin puiden latvoja ja pihaa kohti kurottavia oksia.

Poliisit nousevat viivyttelemättä autostaan. Lapset katselevat virkapukuisia miehiä uteliaina, ja muutama kuvaa näkyä puhelimellaan. Olisi pitänyt kerätä heiltä kännykät pois. Kuinkahan pitkälle tieto kateissa olevasta työstä on jo ehtinyt? Joku on varmasti jo ilmoittanut kotiinkin, ja Piia saisi pian hysteeristen yhteydenottojen vyöryn osakseen.

”Mikä on tilanne?” siilitukkainen, kovin nuoren oloinen poliisi-

mies kysyy. Hänen työparinsa on selvästi iäkkäämpi, voisi olla vaikka nuoremman isä.

”Isabellaa ei ole löytynyt”, Johanna vastaa, ottaa itsevarmasti ohjat tässäkin tilanteessa. Matti seisoo hänen vierellään ja tyytyy kuuntelemaan. ”Me ollaan käyty läpi koko tämä leirikeskuksen alue ja rannat. Sen puhelin ei ole päällä eikä yksikään oppilaista tiedä, missä se voisi olla.”

Poliisit ryhtyvät kyselemään yksityiskohtia ja Isabellan tietoja. Kävelen grillikatoksen luokse ja viittaan Tuulikin luokseni. ”Sun ja Senjan pitää kertoa poliiseille samat asiat, mitä kerroitte mulle. Siitä, miten Isabella lähti, mitä se sanoi ja mitä sillä oli päällään. Ihan kaikki.”

Tuulikki vilkaisee epävarmasti poliisien ja Johannan suuntaan, mutta nyökkää kuitenkin. Pihavalojen kelmeässä valossa hänen kasvonsa ovat luonnottoman kellertävät, silmäanaluset tummat, katse huokuu hiljaista tuskaisuutta. Jos hänen luokkatoverinsa eivät olisi vieressämme, halaisin häntä, mutta nyt tyydyn laskemaan käteni hetkeksi olkapäälle. Muu nolottaisi häntä. Hän käy pyytämässä Senjan mukaansa, ja kaksikko kiiruhtaa kuuliaisesti Johannan ja poliisien luokse. Huomaan Tuulikin ryhdistä, että hän on kauttaaltaan jännittynyt. Tämän täytyy olla lapsille vielä kama-lampaa kuin meille aikuisille.

Pihalla alkaa olla kylmä. Päivät ovat olleet lämpimiä, mutta on kuitenkin vasta toukokuu, ja yöt ovat edelleen viileitä. Kaikki on nyt toisin kuin vielä iltapäivällä. Silloin aurinko paistoi, mäntyjen reunustama pihamaa hehkui lämpöä ja oppilaat pelasivat iloisina lentopalloa sekä valokuvasivat kasveja biologiantetävää varten. Nyt yksi heistä on kadonnut, pimeys ja kylmyys saapuneet pelon myötä.

Huomioni siirtyy kahteen mieheen, jotka kävelevät rivakasti meitä kohti uimarannan puolelta. He ovat sonnustautuneet mustiin haalareihin ja patruunalla täyttyviin pelastusliiveihin. Pamput

ja aseketelot heiluvat varustevyöllä. Kun he ehtivät lähemmäs, piha-valot paljastavat, että hihamerkkien logot esittävät leijonaa. Tai ehkä karhua.

Miehet pysähtyvät hetkeksi grillikatoksessa istuvien lasten vierelle, mutta äkkäävät sitten minut. Huomaan, kuinka Piia vetäytyy katoksen taakse. Kasvoilla häivähtävä valo paljastaa lähes pako-kauhuisen ilmeen. Hän taitaa pitää itseään liian järkyttyneenä puhuakseen viranomaisten kanssa. Kohta olisi pakko. Pitäisi kysyä häneltä, onko Isabellan äiti tavoitettu.

”Merivartiostosta Huhtanen ja Katajainen, iltaa. Täältä oli lapsi kateissa?” toinen merivartija puhkeaa puheeseen, mutta ennen kuin ehdin vastata, mies huomaa poliisit vähän matkan päässä. ”Mennäänpä mekin tuonne”, hän kehottaa. Tuulikki ja Senja seisovat edelleen poliisien vierellä, Johannan kädet ovat suojelevasti tyttöjen hartioilla. Näen Tuulikin vain sivusta, mutta hän näyttää kauhusta jähmettyneeltä.

”Kenttäjohtaja on kohta täällä”, toinen poliiseista sanoo merivartijoille. ”Te varmaan haravoitte lähivedet, ja meiltä on tulossa drooni lämpökameran kanssa. Puhelimesta ei ole saatu paikannustietoja, se on ilmeisesti pois päältä.”

”Myös meidän kopterimiehistö on parhaillaan tekemässä lähtövalmisteluja”, Katajainen vastaa. ”Eikö siis ole mitään vihjeitä siitä, mihin tyttö olisi mennyt?”

”No eipä oikein”, poliisi sanoo ja kääntyy kohti vierellään seisovaa Tuulikkia ja Senjaa. ”Nämä neidit näkivät Isabellan viimeksi, koska he nukkuvat samassa tuvassa. Heidän arvionsa mukaan hän lähti mökistä varttia yli yhdeksän ja sanoi lähtiessään, että pitää hoitaa joku asia. Kukaan ei tiedä, mikä se asia oli.”

”Onko tavarat tutkittu? Mitä sillä oli mukanaan?” poliiseista vanhempi hoitaa keskustelun kulkua muistilehtiä kädessään ja haluaa ilmeisesti jatkaa siitä, mihin keskustelu jäi merivartijan tullessa.

Johannan katse kohtaa kysyvästi omani. Häpeäkseni tajuan, etten ole pohtinut kuin sitä, oliko Isabellalla puhelin.

”Ei sillä ollut kuin ne vaatteet ja lenkkarit, jotka sillä oli päällään, ja kännykkä”, Tuulikki onneksi sanoo. ”Me tarkistettiin Senjan kanssa sen tavarat.”

Poliisi nyökkää tyytyväisesti ja kirjoittaa asian muistiin. ”Se ei siis ottanut mukaansa esimerkiksi uimapukua tai pyyhettä?” hän varmistaa vielä. Molemmat tytöt puistelevat päätään. Vilkaisten toista poliisia, joka on vetäytynyt muutaman metrin taemmas ja pitää kättä ohimollaan kuin kuunnellakseen korvanapin kautta tulevia ohjeita.

”Miltä Isabella vaikutti tänään aiemmin, käyttäytyikö se ihan normaalisti?” hän kysyy seuraavaksi ja katsoo Tuulikkia kohti. Tämä näyttää epävarmalta muttei sano mitään.

”Aamupäivällä se valitti päänsärkyä”, Matti puuttuu puheeseen. ”Mä veikkasin silloin, ettei se vain halunnut osallistua lentopalloon. Lopulta se kuitenkin pelasi ja vaikutti ihan terveeltä.” Poliisi nyökkää hänen sanoilleen.

”Ihan normaalilta se on vaikuttanut tänään”, sanon minäkin.

”Tunsiko se ketään täältä suunnalta? Oliko sillä vaikka sukua lähellä?” kysymykset jatkuvat. ”Olisiko se voinut lähteä tapaamaan jotakuta tai joku olisi voinut tulla tänne tapaamaan sitä?”

Katsahdan epävarmana Mattia ja Johannaa. ”En usko, että se kertoi mitään tuollaista”, Matti sanoo lopulta, kun kukaan muu ei avaa suutaan. ”Mutta ei kai se olisi kävellen mihinkään ehtinytkään? Jonkun olisi pitänyt hakea se autolla.”

”Vene”, sanon ääneen heti, kun ajatus ilmaantuu mieleeni.

”Mitä tarkoitat?” poliisi kysyy.

”Seisoin tuolla niemen länsirannan laiturilla niihin aikoihin, kun Isabella oli jo ilmeisesti lähtenyt tuvasta”, sanon ja osoitan oikeaan suuntaan. ”Näin moottoriveneen, joka tuli saarten välistä niemeä kohti ja kaarsi tuonne eteläkärjen suuntaan.”

”Ajatteletko sä, että Isabella olisi voinut nousta siihen veneeseen?” Matti kysyy hämmästyneenä. Johanna katsoo minua aavistuksen moittivasti – ehkä häntä harmittaa, etten maininnut asiasta aiemmin.

”Äänestä päätellen vene tuli aika lähelle rantaa. Ja se ääni myös loppui äkillisesti niin kuin moottori olisi sammutettu. Mutta sieltä laiturilta ei näe kovin pitkälle etelään, en mä nähnyt sen veneen kuin lyhyen hetken verran.”

”Millainen vene?” merivartija Katajainen kysyy ja tarttuu uni-vormuunsa kiinnitettyyn radioon. ”Ja yritä haarukoida se aika mahdollisimman tarkaksi.”

”En nähnyt kauhean hyvin. Pieni metallinhohtoinen moottori-vene, mutta mä en tiedä niistä mitään enkä osaa sanoa sen tarkemmin. Auringonvalo myös heijastui siitä niin, etten erottanut yksityiskohtia”, sanon ja yritän muistella niin kovasti, että huomaan jännittäväni hartioita. ”Sillä oli jokin hassu masto. Tai antenni ehkä, ei sellaisia yleensä ole ainakaan noin pienissä veneissä. Kello oli pari minuuttia vaille puoli kymmenen, kun lähdin laiturilta, ja veneen olin nähnyt juuri hetkeä aiemmin.”

”Kuulitko sä sitä enää uudelleen?” poliiseista vanhemman oloinen kysyy.

”En ole varma”, myönnän ja teen kaikkeni muistaakseni hetken, mutta se on sumuinen, hukkuu muiden hetkien alle. ”Mun huomio oli ihan muissa asioissa. Kun lähdin rannalta, näin Johanan ja sovimme mökkien tarkastamisesta, sitten kävelin tästä rakennusten viereltä kohti saunarannan tupia. Veneiden äänet ei kuulu tänne asti ollenkaan niin hyvin kuin rannalle, ja onhan täällä niin tottunut kuulemaan moottoriveneiden ääniä pitkin päivää, ettei siihen oikein kiinnitä huomiota. Saatoin kuulla veneen äänen myöhemminkin, mutta mieleen ei tullut, että se olisi sama vene kuin aiemmin.”

”Niemen eteläkärjessä on laituri”, Matti puuttuu puheeseen. ”Jos vene pysähtyi sinne? Sitä laituria taidetaan käyttää tosi vähän, ja oppilaatkaan eivät ole saaneet mennä sinne asti ilman lupaa.”

Keskustelumme katkeaa, kun uusi poliisiauto ajaa pihaan. K1, lukee sen kyljessä, ja matkustajanpuoleinen ovi avautuu jo ennen kuin auto on kunnolla pysähtynytään. Pitkä nainen, jonka tummat hiukset ovat ranskanletillä, harppoo henkilökortti kaulassa heilahdellen luoksemme.

”Riina Ylisalo, komisario”, hän esittelee itsensä. ”Meillä on drooni takaboksissa, sen voi nyt laittaa kuntoon”, hän sanoo alaisilleen ja nyökkää kohti autoa. ”Pitäisikö siihen veneeseen jotenkin reagoida?” hän kysyy seuraavaksi ja nyökkää suuntaani. Yllätyn. Ilmeisesti sivulla seisova poliisi on välittänyt tietoja keskustelusta koko ajan eteenpäin.

”On kyllä vaikea keksiä mitään syytä, miksi Isabella olisi nousut veneen kyytiin”, Johanna puuttuu keskusteluun pitkästä aikaa.

Vilkaisen Tuulikkia, joka seisoo edelleen keskustelijoiden ringissä ja kuuntelee tarkkaavaisesti. Tekeeköhän hänelle hyvää kuulla tämä kaikki?

”Aikaa ei nyt kuitenkaan ole hukattavaksi”, komisario Ylisalo sanoo. ”Ei auta kuin alkaa toimia. Tytön tiedot on toimitettu eteenpäin ja meidän väki tarkkailee liikenneväyliä. Merivartios-
ton homma olisi nyt käydä rantaa läpi vähän pidemmältä. Ja jos jossain laiturissa näkyy kuvaukseen sopiva moottorivene, ainakin sen kyydissä olleilta pitäisi kysellä, ovatko ne nähneet mitään.”

Hän kääntyy katsomaan minua. ”Sä voisit lähteä merivartios-
ton mukaan. Sinähän sen parhaiten osaat sanoa, jos näköpiiriin tulee sopiva moottorivene.”

Partiovene irtautuu laiturista ja suuntaa hämärälle ulapalle. Seison ahtaalla kannella pelastusliivit ylläni ja katson loittonevaa leirikeskusta. Valaistulla pihalla erottuu liikettä, varjoja kellertävän valon keskellä. Johannan ehdotuksen mukaisesti lapset kantavat parhaillaan patjoja ja peittoja ruokasaliin. Kaikki viettäisivät siellä yön siskonpedissä, sillä lapsia ei haluta jättää pohtimaan asiaa keskenään. Aamulla bussi hakisi meidät pois. Johanna on järjestellyt asioita nopeasti eteenpäin kenttäjohtajan neuvojen mukaan.

En tiedä, onko Isabellan äiti tulossa parhaillaan paikalle. Muiden lasten vanhempia on kielletty tulemasta leirikeskukseen. Poliisi ei halua, että etsintöjä sotketaan ylimääräisellä liikenteellä. Paikalle pääsee vain yhtä, mutkittelevaa saaristotietä pitkin, ja se täytyy nyt rauhoittaa viranomaisten käyttöön.

Piha katoaa näkyvistä, ja käännyn katsomaan saaristoa edessäni. Vene vie minut kauemmas tapahtumista ja tuntuu, että matkan päästä todella näen paremmin. Kylmä meri-ilma vihloo kasvoja ja saa silmät vuotamaan, mutta samaan aikaan viileys kietoutuu ympärilleni ja vaimentaa hälinän, jota täynnä mieleni on ollut tuntikausien ajan. Nyt olennainen nousee esiin, kaiken tapahtuneen kauheus.

Lapsi on kadonnut. Kolmetoistavuotias tyttö on poissa, ja pelko velloo ajatuksissani. Hänelle on voinut käydä mitä tahansa.

Hän saattaa olla kuollut – todennäköisesti hän todella on kuollut, leijuu meren kylmässä sylissä kuin pohjasta irronnut vesikasvi.

Tai sitten joku on vienyt hänet. Ehkä hänet on houkuteltu autoon tai veneeseen, pyydetty auttamaan sairauskohtauksen saanutta vanhusta, mutta ovet on suljettu hänen takanaan. Tai ehkä hänet on houkuteltu karkaamaan, ja teini-ikänsä oirehtiva tyttö on luullut, että epämääräinen paha olo ratkeaa sillä. Kaikki tietävät, mitä käy nuorille tytöille, jotka päätyvät varjoihin, näkymättömiin, huolehtivilta katseilta piiloon, ja jotka ovat riippuvaisia niistä, jotka heidät voivat. Heille ei koskaan käy hyvin.

Partiovene kiihdyttää hieman, suuntaa kohti niemenkärkeä. Taivas on mereltä katsoen yllättävän valoisa. Veneessä on kolme merivartijaa: aluksen päällikkönä toimiva Huhtanen, venettä ohjaava Jalo sekä vanhempi merivartija Katajainen.

”Leirikouluko teillä oli käynnissä?” Katajainen kysyy viereltäni, korottaa ääntään, jotta sanat erottuisivat moottorin äänen takaa. ”Oli”, vastaan nyökytellen. ”Mutta se jäi nyt kesken.”

”Harmi”, Katajainen sanoo. ”Nuoret tarvitsisivat kaikenlaista mukavaa tällaisina aikoina.”

En ole ihan varma, mihin merivartija täsmälleen ottaen viittaa. Pandemian jälkeen alkoi sota, ja arkielämästä on tullut kaikin tavoin hankalampaa. Äärioikeisto kasvaa eri puolilla maailmaa, yhteiskunnan rahat käytetään aseisiin ja varautumiseen. Ruoka on kallista, sähkö on kallista, lääkäriin on vaikea päästä, matkusteluun ei oikein kellään ole varaa eikä se toisaalta houkuttelekaan, sillä etelässä on nykyään kesäisin aivan liian kuuma ja Suomen lähialuilla aivan liian levotonta. Itämeri on täynnä sotilasaluksia, ja Venäjä koettelee aluerajojen valvontaa lähes viikoittain eri tavoin. Itäiselle Suomenlahdelle kuljetetaan Afrikasta ja Lähi-idästä maahanmuuttajia, jotka pudotetaan kumiveneellä keskelle merta. Merivartios-
ton on tietenkin pakko poimia heidät kyytiin, mutta ennen kuin

niin ehditään tehdä, ihmiset ovat hengenvaarassa ja useita onkin jo kuollut. Viime viikolla kaksi ruhjoutunutta ruumista huuhtoutui rantaan lähellä Kotkaa. Syksyllä puolitoista vuotta sitten Suomea taas piinasi bioterrorin aalto, jossa menehtyi kymmeniä ihmisiä. Olin itse mukana selvittämässä syyllistä, ja kaiken sen takia vanha ystäväni, muinainen opiskelijatoverini Mikael sai hermoromahduksen ja on elänyt siitä asti yksityisessä hoitolaitoksessa, jossa käyn tapaamassa häntä kerran tai pari viikossa. Jatkuva epäluulo kaihertaa edelleen ihmisten mielessä. Koskaan ei voi luottaa siihen, että arki olisi turvallista. On raportoitu epäilyttävistä drooneista ja henkilöistä voima- ja vesilaitosten liepeillä. Joku yritti räjäyttää Itä-Suomessa kolme kännykkämastoa palasiksi, eikä syyllistä ole löydetty – tai ainakaan julkisuuteen ei ole niin kerrottu. Katastrofit eivät pysy etäällä vaan löytävät tiensä jokaisen luokse, sen kaikki ovat viime vuosina oppineet.

Kevät on kuitenkin ollut täynnä kasvavaa valoa ja heräävää toivoa, orastavaa luottamusta siihen, että asiat voivat olla vielä hyvin. Nyt kuitenkin tapahtuu tämä, Isabellän katoaminen.

Ravistan ajatukset tiehensä ja keskityn tarkastelemaan merta, jota partioveneen valonheittimet pyyhkivät. Olemme parinsadan metrin päässä rannasta, mutta tuntuu kuin kelluisimme mustan veden päällä tyhjyyden keskellä, kuin maailmassa ei olisi mitään muuta kuin pieni sinivalkoinen partiovene ja valaistu kupla sen ympärillä. Niemenkärjen metsikkö häviää pimeyteen, valokiilat valaisevat meren vain palanen kerrallaan.

Valo ulottuu pinnan alle saakka. On vaikea katsoa näkyä, ja yhtä vaikea on olla katsomatta sitä. Tuijotan henkeä pidätellen, ilmestykö vaalea hahmo näkyviin kuin vedenalainen aave.

Veneen vauhti hidastuu, ja Huhtanen siirtyy hytistä kannelle. Hän on ollut tarkkailemassa lämpökameran kuvaa veneen sisällä. ”Me kierretään tää niemi nyt aluksi, mennään ensin vähän lähem-

pänä rantaa ja palatessa kierretään vähän kauempaa. Mietitään sitten sitä sun näkemää venettä”, hän sanoo minulle. Sänkisillä kasvoilla on ystävällinen hymy, ja katseesta näkyy, että hän olettaa tämän olevan minulle vaikeaa. Heille tämä on tietenkin rutiini-luontoinen tehtävä.

Oikeastaan tämä ei ole ensimmäinen kerta minunkaan kohdallani. Kun Tuulikki neljä vuotta sitten putosi Jäämereen, häntä etsittiin loputtoman tuntuaisesti sukeltajienkin voimin, enkä minä voinut kuin odottaa ja katsoa aaltoja, yrittää keskittyä hetkeen, unohtaa tulevaisuuden. Siihen verrattuna tämä ei ole minulle mitään. Tiedän hyvin, että kaikesta pahasta olostani huolimatta en tunne sadasosaakaan siitä kauhusta, mitä Isabellan äiti juuri nyt tuntee. Tällä kertaa minun lapseni on turvassa. Sydämeni on silti pakahtua, kun ajattelen hänen tuskaansa.

Suuren kiinteän valonheittimen lisäksi merivartijoilla on käsi-valaisimia, joiden valoa he liikuttavat hitaasti pintaa pitkin. Silloin tällöin valo osuu rantaveden kiviin, ja joka kerta hätkähdän. Välillä vilkuilen merelle päin. On hiljaista, ja oman moottorimme vaimea ääni on ainoa, joka halkoo yötä. Tämä olisi kaunista, jos syy merelle oloon ei olisi niin epätoivoinen.

Katajainen osoittaa jotakin taivaalla niemen yläpuolella. Menee hetki ennen kuin silmäni rekisteröivät hennon valon. Drooni näyttää liikkuvan tällä hetkellä niemen luoteisrannalla. Jalon radio särähtää. Hän ojentaa lampun minulle ja menee takaisin kajuuttaan. Liikutan valokeilaa hitaasti pitkittäissuunnassa veneeltä rantaa kohti ja takaisin. Ei merkkiäkään Isabellasta. Ei kelluvaa kenkää, ei vaatemyttyjä rannalla.

Takaisin tulemme hieman nopeammin, emme käy vedenpintaa läpi enää niin systemaattisesti.

”Tässä muutaman kilometrin säteellä on aika paljon kesämökejä ja pari yleistä laituria. Menee jonkin aikaa ajaa ne läpi. Yritä

pysyä hereillä”, Katajainen sanoo. Hän on huomannut, että minua on alkanut paella, ja on käynyt hakemassa kajuutasta paksun ja aivan liian suuren takin, jonka laitan pelastusliivien alle. Oma tuulitakkini on liian heppoinen tällaista retkeä varten.

Repivä, metallinen ääni alkaa erottua saaren takaa. Säksätys voimistuu, ja juuri ennen kuin valot ilmestyvät näkyviin taivaalle, tajuan, että kyse on helikopterista. Peitän korvani, kun se lentää ylitsemme. En osaa arvioida, kuinka matalalla kopteri lentää, mutta ilmavirta saa veden kuohumaan ympärillämme ja heilauttaa venettä. Rintakehässä muljahtaa. Seuraamme katseellamme, kuinka kopteri suuntaa kohti niemen itäpuolta. Sitten Jalo kiihdyttää venettä, keula nousee vauhdin myötä aavistuksen ylemmäs, ja moottorin ääni voimistuu niin, että kannella alkaa olla vaikea puhua. ”Mennään sisälle”, Katajainen huutaa. ”Turha tässä on ulkona värjötellä.”

Lähes heti alamme kuitenkin hidastaa. Kun katson eteenpäin, huomaan, että lähestymme laituria, johon on kiinnitetty pieni oranssi moottorivene.

”Ei se ollut tuollainen”, sanon heti. ”Siinä oli katos tai pieni hytti, jonka päällä oli isoja antennoja. Ja se oli metallinhohtoinen. Tai ehkä valkoinen, mutta joka tapauksessa sellainen, että valo heijastui siitä hyvin.”

Katselemme hetken hiljaista näkyä edessämme: laituria, saunamökkiä, venettä, polkua, joka johtaa rinnettä ylös, pyykkinarua, jolla roikkuu räsymatto. Kirkas valo nostaa ne esiin pimeydestä aivan kuin ranta olisi aineellistunut tyhjyydessä, olisi pelkkää unta, jota väsynyt mieleni tuottaisi. Jos jäisimme tähän hetkeksi, nukahtaisin.

”Kohti seuraavaa laituria”, päällikkö toteaa, ja Jalo alkaa kääntää venettä kohti ulappaa. Sanat palauttavat minut nykyhetkeen. Suuri valonheitin jätetään tällä kertaa päälle, ja on kuin eteni-

simme hohtava vedenpinta oppaanamme. Vene suuntaa saarien välissä kulkevan sillan alle. Seisomme vieri vieressä ahtaassa kajuutassa.

Jokin heilahtaa valokiilassa ehkä muutaman kymmenen metrin päässä, jokin suuri ja tumma, mutta se katoaa saman tien varjoon valaistun alueen ulkopuolelle.

”Mikä se oli?” Katajainen kysyy. ”Oliko se hylje?”

”En usko”, päällikkö sanoo, mutta ohjeistaa heti Jalon pysäyttämään. Vauhtimme on onneksi hyvin hiljainen. ”Poiju pikemminkin. Mennään ulos katsomaan.”

Kömmimme taas jäätävän kylmään ulkoilmaan, ja samalla kattoon kiinnitetyt, sivuille osoittavat valonheittimet napsauteaan päälle. Silmäni häikäistyvät, olemme nyt kirkkauden ympäröimänä. Vene kääntyy hitaasti, moottori on kokonaan sammuk-sissa. Olemme kuin valokuplassa. On vaikea saada kiinnitettyä katsetta kiiltävään vedenpintaan. Katajainen ja Huhtanen tähyilevät omiin suuntiinsa, Jalo on jäänyt sisälle valmiina liikuttamaan taas venettä. On hiirenhiljaista, kukaan ei sano mitään. Maailma ympärillämme pidättää hengitystä.

”Jos se oli kuitenkin hylje ja on jo kaukana täältä”, Katajainen ehdottaa lopulta keulasta. Silmäni alkavat tottua kirkkauteen, ja yritän käydä näkymää systemaattisesti läpi. Valo kajastaa salmen rannalle saakka, näen vedestä kohoavia kiviä sekä niiden takaa alkavan ruovikon. Sitten annan katseeni palata hitaasti lähemmäs venettä.

Huudahdan kauhusta. Aivan partioveneen vieressä, laidan alla puoliksi varjossa, on jotain. Musta hahmo, möhkäle, merkillisen paksu ja pyöreä. Pientä tyttöä selvästi suurempi. Katajainen siirtyy vierelleni ja suuntaa taskulamppunsa veneen kylkeen. ”Ei vittu”, hän huudahtaa.

En tiedä, mikä esine on. Ehkä jonkinlainen metallinen säiliö, josta kohoaa kahvoja ylöspäin. Kyljessä on tekstiä, josta en saa

selvää. Merkit ovat kuin salakirjoitusta. Yhden mustan kahvan vieressä on aavistus ruostetta.

Ymmärryksenä saapuu jälkijunassa. Olemme aivan kiinni merimiinassa. Jostain syvyyksistä on noussut sinne aikoinaan painunut sodanaikainen räjähdde.

Etsintäretkemme päättyy tähän, ehkä kaikki muukin päättyy tähän.

Keskityn hengittämiseen sillä aikaa, kun miehistö selvittää, mitä tekisimme. Aika kulkee hitaammin kuin koskaan. Hytistä kantautuu radion särinää ja keskustelua.

Katajainen siirtyy vierelleni. ”Tämä päättyy ihan hyvin”, hän sanoo minulle. ”On näitä löytynyt rantavesistä ennenkin. Itämereen on jäänyt sota-ajoilta kaikenlaista aina sukellusveneistä alkaen.”

Huhtanen suorittaa nopean käskynjaon. Meitä on käsketty pysymään paikoillaan, mutta hän ei aio totella. ”Veden liike kolhisi miinaa laitaa vasten”, hän sanoo. ”Ei mikään täällä pysy niin paikallaan kuin he haluaisivat. Alus on minun vastuullani. Aloitetaan manöveeraus kauemmas miinan luota.”

Yritän tähyillä taivasta niin kauas kuin näen, mutta kopteria tai muuta valoa ei erotu missään. Olemme yksin. Seison keulassa ja yritän pysyä poissa tieltä, kun Katajainen ja Huhtanen seisovat laidan vieressä miinaa tarkkaillen ja huutelevat samalla avoimen ikkunan kautta tilannetiedotusta Jalolle, joka odottaa kärsivällisesti, että vapaasti kelluvan veneen keula osoittaisi hyvään suuntaan ja hän voisi ohjata meidät pois päin miinasta. Ilma on jäähtynyt entisestään, hengitys huuruaa valonheittimien loisteessa. Tärisen, mutta en tiedä, onko syynä enemmän kylmyys vai pelko.